

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Székely Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Dr. Nagy Gábor László Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű, a személyesen eljáró **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű és **III.rendű alperes neve** (címe) III. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Törvényszék 2017. július 3-án meghozott .../16. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt előterjesztett és 19. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és a II. rendű alperes, mint adósok, a III. rendű alperes, mint kezes az I. rendű alperessel, mint hitelezővel 2008. október 1-jén kölcsönszerződést kötöttek, amely szerint a kölcsön összege 58.132,87 CHF-nek megfelelő forint összeg, amelyből legfeljebb a finanszírozási igény összegeként megjelölt 8.000.000 forint erejéig történik a kölcsön folyósítása. A kölcsön célja szabad felhasználás és hitel kiváltás volt, szerződő felek megállapodtak abban, hogy az I. rendű alperes 3.529.985 forintot a ... Alapítvány által nyújtott hitel, míg 15.690,65 CHF-nek megfelelő összeget a ... Zrt. által korábban lakásfelújításra folyósított hitel kiváltására szolgáltatja, az azon felüli kölcsönösszeget pedig az adósok szabad felhasználására folyósítja.

A kölcsönszerződés II.1.3. pontjában a felek megállapodtak abban, hogy a hitelező a kölcsön összegét devizában, a folyósítás napján érvényes, a mindenkor hatályos üzletszabályzat szerint képzett és közzétett folyósítási árfolyamon tartja nyilván, amelyről az adósokat folyósítási értesítő megküldésével tájékoztatja.

A II.1.3. pont utolsó bekezdésében a felek megállapodtak abban is, hogy „a szerződés szerinti kölcsön folyósításának időpontja, valamint az adós fennálló tartozása tekintetében a hitelező e célra szolgáló nyilvántartásait, és az e nyilvántartásokkal összhangban lévő nyilatkozatait kell

mértékadónak és hitelesnek tekinteni, a szerződő felek a kölcsön folyósítása tekintetében elfogadják a hitelező e célra szolgáló nyilvántartásai tartalmát. Az adós hozzájárul ahhoz, hogy jelen okirat alapján az adós mindenkori fennálló kölcsön és járuléktartozását, esetleges végrehajtási eljárás indítása esetén is, a hitelező megbízására az előbbiek szerint közjegyző tanúsítja. Az adós ez úton visszavonhatatlan hozzájárulását adja, hogy a hitelező az általa a mindenkori tartozás ténye és annak összege vonatkozásában tett közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatával - a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény vonatkozó rendelkezései szerint - jelen kölcsönszerződés végrehajtási záradékkal való ellátását kéri a bíróságtól, amely nyilván az adós a jelen szerződés alapján folyósított kölcsönt esedékességekor nem fizeti meg, és ez által a hitelező követelésének végrehajtás útján történő érvényesítésére kényszerül".

A kölcsönszerződésből származó valamennyi fizetési kötelezettség biztosítására a felek ugyanazon a napon ingatlant terhelő jelzálogszerződést kötöttek, amellyel az I. rendű alperes javára jelzálogjogot alapítottak a felperes és a II. rendű alperes tulajdonában álló, a III. rendű alperes haszonélvezeti jogával terhelt ... szám alatti ingatlanra. A zálogszerződés általános feltételeinek 7. pontja szerint „ha a zálogtárgy értékében a szerződés időtartama alatt zálogjogosultnak fel nem róható ok miatt értékcsökkenés következik, és a zálogjogosult megítélése szerint szükség van a biztosíték kiegészítésére, a zálogkötelezett és/vagy a kölcsönszerződés vonatkozó rendelkezése szerint az adós a zálogjogosult felhívására haladéktalanul köteles újat, a zálogjogosult szerint erre megfelelőnek ítélt biztosítékot nyújtani. Ennek elmulasztása esetén a zálogjogosult a jelen szerződés által biztosított kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondhatja".

A felperes, a II. és III. rendű alperesek 2008. október 1-jén közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tettek a kölcsönszerződésből eredő kötelezettségeik teljesítésére. A közjegyzői okirat a kölcsön és járulékaik összegét, az adósok és a kezes fizetési kötelezettségét a kölcsönszerződéssel egyezően tartalmazta.

A felperes a perbeli kölcsönszerződéssel kiváltott egyik hitelt a ... Alapítványtól egyéni vállalkozóként, üzleti céllal vette fel.

Az I. rendű alperes a kölcsönszerződéssel kapcsolatban a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződésére vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben (a továbbiakban DH1 törvény) rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL törvény (a továbbiakban DH2 törvény) szerint elszámolt, az elszámolás felülvizsgálynak minősül.

A felperes keresetében elsőként annak megállapítását kérte, hogy a zálogszerződés 7. pontja érvénytelen, mert tisztességtelen kikötés. Másodikként a kölcsönszerződés - helyesen - II.1.3. pontjának utolsó bekezdésébe foglalt rendelkezés érvénytelenségét kérte megállapítani ugyancsak tisztességtelenség miatt. A fenti szerződéses feltételek tisztességtelenségének okaként arra hivatkozott, hogy azok a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999.(II.5.) Kormányrendelet (a továbbiakban R.) 1.§ (1) bekezdés a) és b) pontjába, illetve a kölcsönszerződés kifogásolt feltétele a j) pontjába ütközik. Álláspontja szerint a zálogszerződés 7. pontja nem határozza meg egyértelműen, milyen mértékű állagromlás esetén, milyen feltételekkel kell a kikötött további biztosítékadási kötelezettséget teljesíteni, ezért az alperest jogosítja fel a szerződés feltételeinek egyoldalú értelmezésére, illetve a fogyasztó teljesítése szerződésszerűségének kizárólagos megállapítására. A kölcsönszerződés idézett szövegrésze kapcsán arra hivatkozott, hogy az a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg. A felperes a közokiratnak minősülő ténytanúsítványban foglaltakkal szemben élhet ugyan

ellenbizonyítással, de ez a bizonyítási terhet a hátrányára megfordítja, a fogyasztó lemondott arról a lehetőségről is, hogy kétségbe vonja az I. rendű alperes által meghatározott tartozás összegét.

A felperes harmadik keresetében az egyoldalú kötelezettségvállalást tartalmazó közjegyzői okirat kapcsán annak megállapítását kérte, hogy az nem látható el végrehajtási záradékkal, mert nem tartalmazza a megfizetni vállalt kötelezettség mennyiségét (összegét). E körben arra hivatkozott, hogy az okirat a kölcsön deviza összegét csupán keretösszegként határozza meg, a folyósítandó forint összegnek csak a felső határát tartalmazza, ezért nem határozta meg a kölcsön összegét egyértelműen, világosan, kiszámítható módon. Hivatkozott arra is, hogy az egyoldalú kötelezettségvállalást tartalmazó közjegyzői okirat a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban Ktv.) 131.§ (1) bekezdése értelmében nem tekinthető közokiratnak, mert a közjegyző nem vette figyelembe aggályos körülményként, hogy a közjegyzői ténytanúsítványra vonatkozó feltétel a R.1.§ (1) bekezdés b) és j) pontja alapján tisztességtelen.

A II. és III. rendű alperest a kereset teljesítésének tűrésére kérte a felperes kötelezni.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen vitatta a szerződések fogyasztói jellegét, ami miatt azokra a R. rendelkezéseit nem lehet alkalmazni, a szerződések megtámadására nyitva álló határidő elmulasztására is hivatkozott. A támadott szerződési kikötések kapcsán arra is utalt, hogy azokat a jogszabály előírásainak megfelelően határozták meg, ami miatt nem minősülhetnek tisztességtelennek. Állította, hogy a kölcsönszerződés kifogásolt kikötése a bizonyítási teher szabályait nem változtatta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest az I. rendű alperes javára 127.000 forint perköltség megfizetésére.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a perbeli kölcsönszerződés nem minősült fogyasztói szerződésnek a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiak 1959. évi Ptk.) 685.§ d) és e) pontja, valamint a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban Hpt.) rendelkezései szerint. Az Európai Közösségek Tanácsának a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelve 2. cikk b) pontjára is figyelemmel vizsgálta, hogy a felperes a kölcsönszerződést olyan célból kötötte-e, amely független az általa folytatott gazdasági vagy szakmai tevékenységtől, mert a felperes fogyasztónak, a kölcsönszerződés fogyasztói szerződésnek csak ebben az esetben minősül. Megállapította, hogy perbeli kölcsönszerződés jelentős részében a felperes vállalkozásával kapcsolatos korábbi tartozás kiváltását szolgálta, amely egyéni vállalkozóként vállalkozásának fejlesztésére felvett kölcsönből eredt. Ezért a perbeli szerződések megkötésére döntő részében a felperes gazdasági vagy szakmai tevékenysége körébe eső célból került sor, amivel szemben a felperes a bíróság felhívására nem tudta bizonyítani a kölcsönszerződés fogyasztói jellegét. Ennek megállapítására ugyanis önmagában az a tény nem alkalmas, hogy az I. rendű alperes az adósokkal a DH2 törvény rendelkezései szerint elszámolt. Kiemelte, mivel a szerződés nem minősül fogyasztói szerződésnek, kifogásolt szerződéses rendelkezéseket a felperes az 1959. évi Ptk.209/A.§ (1) bekezdése szerint megtámadhatta volna, ezt azonban a 1959. évi Ptk.236.§ (1) bekezdésében rögzített határidőn belül nem tette meg, ezért a kifogásolt szerződési feltételek tisztességtelenségének vizsgálatára a perben nem kerülhetett sor.

A harmadik kereseti kérelem kapcsán megállapította, hogy az adós jogvédelme indokolja a megállapítási kereset indítását, ezért azt érdemben bírálta el. Kifejtette, mivel a kölcsönszerződésre a R. szabályai nem alkalmazhatók, annak alapján a felperes által kifogásolt szerződési kikötés nem

minősülhetett tisztességtelennek, ezért az egyoldalú kötelezettségvállalásba foglalt, azzal tartalmában megegyező rendelkezés aggályos körülménynek nem minősült. Ezen túl a Kúriának a 6/2013.számú és az 1/2016. Polgári Jogegységi Határozatában foglaltakra hivatkozással megállapította, hogy a kölcsönszerződés egyértelmű, világos és kiszámítható módon tartalmazza a kölcsön összegét, rögzíti az arányadó deviza átszámítási árfolyamot. A kölcsönszerződés rendelkezéseinek megfelelő tartalmú egyoldalú kötelezettségvállalás a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét) megfelelően tartalmazta, ezért a végrehajtási záradék kiállításának nem volt akadálya.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset teljesítését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Külön sérelmezte az I. rendű alperes javára megállapított perköltség összegét, mert azt eltúlzottnak tartotta.

Fellebbezésének indokolása szerint téves az elsőfokú bíróságnak az ítéletében kifejtett azon jogi álláspontja, hogy a perbeli szerződések nem fogyasztói szerződések. Kiemelte, hogy az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tett, mert az I. rendű alperes vele, mint fogyasztóval a kölcsönszerződésre vonatkozó törvény szerint elszámolt. Álláspontja szerint abból, hogy a felvett kölcsönnek csak egy részét fordította vállalkozás során felhalmozott tartozás rendezésére, további részét magánszemélyként használta fel, következik, hogy a perbeli kölcsönszerződés fogyasztói szerződés. Ezen túl fellebbezésében részletezte a keresetében megjelölt szerződési feltételek tisztességtelenségével és érvénytelenségével kapcsolatos - az elsőfokú eljárásban már részletes előadott - jogi álláspontját.

Az I. rendű alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem megalapozott.

A felperes fellebbezésében nem indokolta meg az ítélet hatályon kívül helyezése iránti kérelmét, a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a Pp.252.§ (2) és (3) bekezdésében meghatározott törvényi feltételek hiányában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt indok, mert az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, és nem szükséges a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetve kiegészítése sem.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésével és a fellebbezéssel támadott érdemi döntésével a másodfokú bíróság egyetértett, az ítélet indokait azonban részben megváltoztatta az alábbiak szerint:

A fellebbezésben előadottakra tekintettel a másodfokú bíróság a következőkre utal.

Helyesen mutat az elsőfokú bíróság ítéletében arra, meghatározó jelentőségű a perbeli jogvita elbírálása szempontjából, hogy a peres felek között létrejött kölcsön és jelzálogszerződés fogyasztói szerződésnek minősül-e. Ennek függvénye ugyanis, hogy a szerződések részét képező, a felperes által sérelmezett általános szerződési feltételek tisztességtelenségük esetén az 1959. évi Ptk. 209/A.§ (1) és (2) bekezdése értelmében semmisek vagy megtámadhatóak. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy az 1959. évi Ptk. 685.§ e) pontja szerint fogyasztói szerződés az a szerződés, amely fogyasztó és olyan személy között jön létre, aki (amely) a szerződést gazdasági vagy szakmai tevékenysége körében köti, fogyasztónak pedig a gazdasági vagy szakmai tevékenység körén kívül eső célból szerződést kötő személy minősül a 585.§ d) pontja szerint. Az 1959. évi Ptk. tehát a fogyasztó fogalmát nem szűkítette le, a természetes személyekre, döntő jelentőséget az ügyletkötési

célnek tulajdonított, a szerződő fél akkor tekinthető fogyasztónak, ha nem gazdasági, üzleti, szakmai célból köti meg a szerződést. Ha az üzleti, gazdasági, szakmai cél akár részben megállapítható, a szerződés nem minősíthető fogyasztói szerződésnek. Kétség esetén a szerződés fogyasztói jellegének bizonyítása a 2/2011.PK vélemény 1. pontja szerint a fogyasztót terheli. A következetes ítélkezési gyakorlat a fentiek figyelembevételével a szerződés akkor tekinti fogyasztói szerződésnek, ha az független a szerződő fél üzleti, gazdasági céljaitól. Ez nem állapítható meg akkor, ha a szerződéskötést a fél által végzett gazdasági tevékenység indokolja, szükségessé teszi, illetve ha az elősegíti a tevékenység gyakorlását. Annak megítélésénél tehát, hogy az adott kölcsönszerződés fogyasztói kölcsönszerződésnek minősül-e a szerződéskötés kori cél az irányadó, ezért a szerződéskötés körülményeit kellett vizsgálni (BH2015. 197).

A perbeli kölcsönszerződés megkötésével a felperesnek - a szerződés I.1. pontjában rögzítettek szerint - két célja volt, egyrészt az úgynevezett hitelkiváltás, azaz a felperes által a ... Alapítványtól, illetve a ... Zrt.-től felvett kölcsönökből eredő tartozásának kiegyenlítése, másrészt a fennmaradó összeg szabad felhasználása. A perbeli kölcsönszerződés hitelkiváltásban jelentkező célja önmagában nem változtatta meg az eredeti ügyletek célját (BH2016. 83), a felperes fogyasztói minőségéről és a perbeli szerződés fogyasztói jellegéről a két korábbi ügylet objektív jellemzőinek figyelembevételével kellett dönten, mert ha az a kölcsön, amelynek a kiváltására az újabb kölcsönt felvették, nem minősült fogyasztói kölcsönszerződésnek, a kiváltására szolgáló kölcsönszerződés sem tekinthető fogyasztói szerződésnek.

A felperes a perrel érintett kölcsönrel kiváltott egyik kölcsönügyletet a ... Alapítvánnyal kötötte meg, mint egyéni vállalkozó, maga nyilatkozott az eljárás során akként, hogy az így felvett összeget a vállalkozására fordította, e körülmény folytán ez az alapügylet mindenképpen a felperes üzleti, gazdasági céljai megvalósítását szolgálta, ekképpen az alperestől felvett és a per tárgyává tett kölcsön jellege is e szerint ítélandó meg. Az nem vitás, hogy a felperes a kölcsön összegének további részéből a ... Zrt.-től felvett lakásfelújítási kölcsönből eredő tartozást egyenlítette ki, a fennmaradó összeget pedig szabadon felhasználta, peradat nem támasztja alá, hogy ez egyéni vállalkozói minőségében gazdasági, szakmai céljai elősegítésére fordította. Ennek azonban azért nincs döntő jelentősége, mert kialakult ítélkezési gyakorlat szerint - a felperes fellebbezési érvelésével ellentétben - ha a kölcsön felvételére üzletszerű tevékenység keretében került sor, a szerződés akkor sem minősül fogyasztói szerződésnek, ha a kölcsönt az adós csak részben használta fel gazdasági céljai megvalósítása érdekében (BDT2004. 3083). Az elsőfokú bíróság tehát a felperes személyes előadása és a kölcsönszerződés tartalma alapján okszerűen következtetett arra, hogy a felperes az I. rendű alperestől felvett kölcsön összegét jelentős részében üzleti, gazdasági tevékenysége körében használta fel, így a kölcsönszerződés és az azt biztosító jelzálogszerződés fogyasztói jellegűnek nem minősíthető.

Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy miután a perbeli szerződések nem fogyasztói szerződések, a részüket képező általános szerződési feltételek tisztességtelensége csak azok sikeres megtámadása esetén állapítható meg az 1959. évi Ptk.209/A.§ alapján. Az 1959. évi Ptk.236.§ (1) bekezdése szerint a megtámadást egy éven belül írásban kell a másik féllel közölni, ennek eredménytelensége esetén az igényt a bíróság előtt haladéktalanul érvényesíteni kell. Mivel a megtámadási határidő a 236.§ (3) bekezdése szerint elévülési jellegű, az I. rendű alperes ellenkérelmében kifejezetten hivatkozott a megtámadás elkészttségére, ezért perben érdemben nem volt vizsgálható a jelzálogszerződés és a kölcsönszerződés kifogásolt szerződési feltételeinek a tisztességtelensége.

A felperes a harmadik kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy a közjegyző által közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat nem látható el végrehajtási záradékkal. Az elsőfokú bíróság ennek kapcsán azt állapította meg, hogy a megállapítási keret előterjesztésének a Pp.123.§-ba foglalt feltételei fennálltak, ezért azt érdemben megvizsgálta, és azt a következtetést vonta le, hogy az okirat záradékolható, ezt a keresetet ebből az okból utasította el. Az érdemi döntéssel a másodfokú bíróság is egyetértett, azzal a következtetéssel azonban nem, hogy ilyen tartalommal a felperes megállapítási keresete érdemben vizsgálható lett volna.

Az elsőfokú bíróság által felhívott BH.2015. 71. számú eseti döntésben foglaltak ezt azért nem támasztják alá, mert abból az az ítélkezési gyakorlat tűnik ki, hogy az adós jogvédelme a végrehajtási eljárás megindulását megelőzően annak a megállapítási keresetnek az indítását indokolja, ami arra irányul, hogy a közjegyzői záradékolásra alkalmas okiratba foglalt tartozása nem áll fenn. Ezzel szemben a felperes megállapítási keresete arra irányult, hogy az egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tartalmazó közjegyzői okirat nem minősül közokiratnak, illetve nem tartalmazza a kötelezettség tárgyát, mennyiségét, és ebből a két okból nincs helye közvetlen végrehajtás elrendelésének úgy, hogy az I. rendű alperes kérelmére az okiratot a közjegyző végrehajtási záradékkal látja el.

A Pp.123.§-a az úgynevezett egyéb megállapítási kereset feltételül szabja, hogy a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges legyen, és a felperes a jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejártának hiányában, illetve valamely más okból ne követelhesen teljesítést. E két jogszabályi feltétel egymással a konjunktivitás viszonyában áll: megállapítási kereset előterjesztésének csak a két feltétel együttes teljesülése esetén van helye.

A felperes a keresetlevelében kifejtette, hogy jogvédelmi szükséglete abban áll, a közvetlen végrehajtási eljárás megindítására vele szemben ne kerülhessen sor, az alperes az okirat végrehajtási záradékolását ne kérhesse, illetve kérelmét a közjegyző ne teljesíthesse.

A közjegyzői záradékolás szabályait egyrészt a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.), másrészt a Ktv. tartalmazza, önálló eljárási renddel és a záradékkal szemben igénybe vehető jogorvoslati lehetőségekre is kiterjedő fórumrendszerrel. Ezek a jogszabályi rendelkezések nem kerülhetők meg úgy, hogy a felperes a Pp.123.§-ának meg nem felelő megállapítási perben kívánja „érvényteleníteni” a közjegyzői okiratot. A Pp.123.§-a szerinti egyéb megállapítási per feltételül szolgáló jogmegóvási szükséglet ugyanis nem áll fenn, ha az adott helyzetre speciális jogorvoslati lehetőséget ad a jogszabály. Ilyen esetben jogvédelem a megállapítási per általános szabályai szerint nem biztosítható.

Nem kerülhetők meg a végrehajtási záradékolás nemperes eljárási szabályai azért sem, mert a felperes által előterjesztett megállapítási kereset érdemi elbírálásával a bíróság az arra hatáskörrel rendelkező közjegyző feladatát venné át, a végrehajtási záradékolás feltételeit ugyanis a kérelem alapján a közjegyzőnek kell vizsgálnia, és annak megfelelően döntenie a záradék kibocsátásáról vagy a kérelem elutasításáról, amely döntéssel szemben a felek a Vht.-ban meghatározott jogorvoslattal élhetnek.

A felperes harmadik keresetét ezért a Pp.123.§-ában foglalt feltételek hiányában mint meg nem engedett megállapítási keresetet kellett elutasítani.

A felperes alaptalanul kifogásolta az I. rendű alperes részére megállapított ügyvédi munkadíj összegét is. A perben a felperes három kereseti kérelmet terjesztett elő, az I. rendű alperest

képviselő ügyvéd az elsőfokú eljárás során részletes ellenkérelmet, további előkészítő iratot terjesztett elő, budapesti székhelyéről a bíróság idézésére mindhárom kitűzött tárgyaláson személyesen részt vett, ezért a per tárgyára és az indokoltan kifejtett jogi képviseleti tevékenységre figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított 100.000 forint +ÁFA ügyvédi munkadíj eltűzottnak nem minősült, annak leszállítására indok nem volt.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.256/A.§ (1) bekezdés e) pontja alapján tárgyaláson kívül eljárva a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján az indokolás részbeni módosításával helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban sikertelenül fellebbező felperes a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az I. rendű alperes részéről felmerült másodfokú költséget, mely az őt képviselő ügyvéd 32/2003.(VIII.23.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjat. Viseli továbbá a saját másodfokú költségeit. A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 48.000 forint fellebbezési illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Pécs, 2018. május 30.

. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács János s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró